

a přitom svírala klíče tak pevně, až se mi zarývaly do dlaně.

„Ještě neodcházej. Potřebujeme s tebou mluvit,“ nařídila, pak se promptně vrátila k telefonátu. „Ano, chápu, že je to změna na poslední chvíli, ale platíme vám spoustu peněz, aby dostala, co chce, a když jsou to růžové pivoňky, tak bude mít růžové pivoňky!“

Cože to? Čtvrtá změna požadovaných květin? Pátá?

Neměla jsem zdání, kolik platí svatební plánovačce, ale zdaleka ne dost.

„Uhni,“ vyštěkla za mnou Camille.

Ustoupila jsem stranou a nechala nevlastní sestru projít, což byla víceméně metafora pro celý náš vztah... nebo spíš nevztah.

Obě jsme byly v prváku na střední, když se naši rodiče vzali. Zhruba tak první rok jsem doufala, že budeme kamarádky, nebo dokonce skutečné sestry. Místo toho jsem nakonec bydlela přes chodbu od své největší soupeřky. Soupeřky nejen pokud šlo o známky, sporty nebo přijetí na vysokou, ale *ve všem*.

Jenže tahle nadcházející svatba byla jen třeshinka na dortu... nebo spíš... na jejím nóbl francouzském *petit fours*. Protože obyčejný dort by Virginii a Camille nikdy nemohl stačit.

V tomhle týdnu má nevlastní sestra spatřovala své konečné vítězství.

Už za pár dní se Camille provdá za mého bývalého přítele.

Moje nevlastní sestra zaujala své místo u třiapůlmetrového stolu, který byl proměněný ve svatební centrum – nebo, jak říkám já, v Ground Zero – a zalistovala šanonem se zasedacím pořádkem.

Virginia ukončila hovor a promnula si spánky. „Budeš mít pivoňky, Cammy.“

„Díky, mami. Určitě budou krásné.“ Camille objala Virginii a mně projelo břichem bodnutí.

Chyběla mi máma. Bylo to už devět let, co mě – nás – o ni připravila rakovina, ale stesk a smutek nevymizely. Když už, tak při pohledu na to, jak jsou si Virginia a Camille blízké, ještě víc v tomhle velkém domě sílila ozvěna máminy nepřítomnosti.

„Potřebujete mě?“ ozvala jsem se.

Dva páry identických hnědozelených očí na mě upřely přimhouřený pohled. Bylo až strašidelné, jak si byly podobné.

„Svatba je za týden, Langley,“ řekla Virginia.

„Ano, já vím.“ Ovšemže jsem věděla. Byla jsem si celkem jistá, že o tom ví celé Colorado Springs a půlka Denveru.

„Ještě pořád jsi nám neřekla jméno svého doprovodu,“ ukázala Camille na prázdné místo vedle mého u hlavního stolu na grafu zasedacího pořádku. „Je jméno tvého nového přítele tak moc tajné? Ještě jsme se s ním ani nesetkali.“

Jo, to bude těžké udržet v tajnosti, protože v současnosti jsem žádného kluka neměla.

„Můžeš mi mít za zlé, že ho sem nevodím?“ zeptala jsem se jí se sladkým úsměvem a přitom jsem zatínala stoličky, až mě bolely.

Její velice falešný úsměv pohasl a dva páry nesouhlasných očí se přimhouřily.

„Langley, na mou duši, myslela jsem, že už jsi tu dětinskou žárlivost překonala,“ vzdychla Virginia.

Spolkla jsem první odpověď, která mě napadla. Měla pět písmen a rýmovala se na *rovno*.